

๑๘

คิดอย่างนักสร้างบารมี

บุญที่เราทำนั้นจะติดตัวเราเป็นเงาตามตัวไปทุกภพทุกชาติจนกว่าจะถึงที่สุดแห่งธรรม

บุญเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขและความสำเร็จในชีวิตทุกระดับตั้งแต่ปุถุชนจนกระทั่งเป็นพระอริยเจ้า

บุญ คือ ที่พึ่ง คือ ทุกสิ่งที่อยู่เบื้องหลังความสุขและความสำเร็จในชีวิตของเรา ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์ เป็นเทวดาก็ตามต้องอาศัยบุญ หรือแม้พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงอาศัยบุญบารมีจึงทำให้ตรัสรู้เป็นพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้

บุญทำมากก็ได้มาก ทำปานกลางก็ได้ปานกลาง ทำน้อยก็ได้น้อยลดหย่อนกันลงมา

มีบุญมากอุปสรรคในชีวิตก็น้อย มีบุญน้อยอุปสรรคในชีวิตก็มาก

เพราะฉะนั้น เราควรสั่งสมบุญเอาไว้ให้เต็มที สิ่งที่เรานำออกด้วยการบริจาคฝากฝังไว้ในพระพุทธศาสนานี้ คือ สิ่งที่เป็นของเราที่จะติดตามเราไปทุกภพทุกชาติอย่าง

แท้จริง สิ่งใดที่เรายังไม่ได้นำออกด้วยการบริจาคฝากฝังไว้
ในพระพุทธศาสนาก็ยังไม่ได้ชื่อว่า เป็นของเราอย่างแท้จริง
เราจะได้ครอบครองเหมือนอยู่ชั่วคราวเท่านั้น เพราะการชิง
ช่วงช่วงชิงนั้นเกิดขึ้นตลอดเวลา ถ้าเราไม่ชิงช่วงมาสร้าง
บารมีก่อน ก็อาจจะถูกช่วงชิงให้สมบัตินั้นกระจาย
ถูกใช้ไปในทางอื่นที่ไม่เป็นสาระแก่นสาร เมื่อไม่ใช่สร้างบุญ
ก็ต้องไปใช้ทำอย่างอื่น เพราะเราจะต้องใช้มันตลอดเวลา

บัณฑิตนักปราชญ์รู้ว่า เกิดมาในโลกนี้เกิดมาเพื่อสร้าง
บารมี โลกนี้ไม่ใช่ที่เสวยบุญ ไม่ใช่มาคอยกินบุญเก่า แต่เป็น
ที่สร้างบารมี สுகติโลกสวรรค์นั้นแหละเป็นที่เสวยผลบุญ

เมื่อเราทำบุญก็ต้องรอระยะเวลาให้บุญส่งผลบ้าง
บางทีระหว่างที่บุญกำลังจะส่งผลอยู่ วิชากรรมมันมา
ตัดรอน คือ มาให้ผลก่อน ก็อย่าได้ท้อใจ อย่าได้น้อยใจว่า
ปัจจุบันเราทำบุญไว้ตั้งเยอะ ทุ่มเทาทำโดยเอาชีวิตจิตใจเป็น
เดิมพัน แต่ทำไมบุญถึงยังส่งผลไม่เต็มที่ กลับมีอุปสรรค
ต่าง ๆ นานาในชีวิต บุญไม่เห็นช่วยเราเลย อย่าท้อใจ อย่า
น้อยใจ และอย่าคิดอย่างนั้น อย่าคิดอย่างผู้ที่ไม่รู้

บุญที่เราทำไม่ได้หายไปไหน กำลังช่วยแก้ไขอยู่ตลอด
เวลา แต่วิชากรรมที่เราทำมาจากชาติในอดีตมันตามมา
ถ้าบาปอกุศลแรงกล้า มันก็ให้ผลก่อน แต่บุญก็ช่วยผ่อน
หนักให้เป็นเบา เขาก็ให้หายไป บุญช่วยอยู่ตลอดเวลา มัน

จึงช่วงช่วงจึงต่อสู้กันอยู่ระหว่างธรรมะกับอธรรม ตลอดเวลาทุกอนุวินาที

เพราะฉะนั้น อย่าท้อใจว่า เราทำบุญมากขนาดนี้แล้ว ทำไมวิบากกรรมถึงยังมาให้ผลก่อน ยิ่งเจอย่างนี้ต้องยังมีกำลังใจสู้ว่า บุญที่เราทำ ที่เราคิดว่ามากแล้ว แต่เมื่อไปเทียบกับวิบากกรรมที่ไปทำมานั้นมันมากกว่า เพราะฉะนั้น เมื่อเกิดเหตุอย่างนี้ อย่าท้อใจ อย่างน้อยใจ ต้องยิ่งสร้างบุญให้หนักขึ้น

ถ้าไม่มีทรัพย์ในการสร้างบารมี เราก็มีวิธีที่จะทำให้ทางมาแห่งบุญเกิดขึ้น เราก็รักษาศีล ศีล ๕ ศีล ๘ หรือเจริญภาวนาไป แทนที่จะกลุ้มใจ ก็ทำใจให้ชุ่มด้วยบุญที่เรานึกถึงนั้น แล้วก็ใช้ปากของเราไปชักชวนคนให้มาสร้างบุญบารมี

ใครจะเถาถางว่า เธอทำบุญเยอะ ไม่เห็นบุญช่วยเธอเลย กลับมีทุกข์เสียอีก แล้วเธอมาชวนฉันให้สร้างบุญ เดียวฉันก็จะเป็นอย่างเธอ แม้จะเจอข้อเถาถางอย่างไร ก็อย่าไปวิตกกังวล ทำต่อไปนะลูกนะ

เมื่อกำลังใจไม่พอที่จะทำทานอย่างเต็มที่ เราก็ทำเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะการรักษาศีล การเจริญภาวนา เราสามารถรักษาได้ตลอดเวลา การเจริญภาวนาฝึกใจให้หยุดให้นิ่งเพื่อไปหาความสุขภายใน ไปหาบุญภายในที่จะมาช่วยแก้ไขวิบากกรรม อุปสรรคนานาในชีวิต อกุศลกรรมที่เรา

ทำไว้ติดอยู่ตรงกลาง เป็นดวงดำมืดสนิททีเดียว บางช่วงก็ยาว บางช่วงก็สั้น ยิ่งเราหยุดเรานิ่งความสว่างภายในเกิดขึ้น ความมืดก็เจือจางไป ไอ้ที่ดำมันก็จะค่อย ๆ ใสขึ้น สว่างขึ้น จนกระทั่งหมดไปในที่สุด

แม้จะสูญเสียทรัพย์สินแต่เรายังมีสมบัติใหญ่อยู่กับตัวเรา คือ ร่างกายกับจิตใจ และก็มีศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ เรายังมีเนื้อ มีหนัง มีแขน มีขา มีใจ มีศูนย์กลางกาย เราก็หยุดลง ไปตรงกลาง หยุดเข้าไปเรื่อย ๆ เหมือนจุดหาดาน้ำ จุดต้น ๆ น้ำมันไม่ไหล ก็จุดลึกลงไปอีก เดี่ยวน้ำมันก็ไหล หยุดต้น ๆ มันยังไม่พ้นวิบากกรรมก็หยุดในหยุดให้นักเข้าไป เดี่ยวเราก็จะพ้นวิบากกรรมนั้น ต้องทำอย่างนั้นะลูกนะ ถึงจะถูกหลักวิชา

เพราะฉะนั้น นักสร้างบารมีต้องเข้มแข็ง ต้องใช้สติ กับปัญญาของเรา อย่าไปท้อแท้ อย่าท้อถอย อย่างน้อยก็น้อยใจ วิตกกังวล คิดว่าบุญไม่ช่วยเรา เราทำมาตั้งเยอะ อย่าไปคิดอย่างนั้น คิดผิดแล้วคิดใหม่ได้ เรายังมีเนื้อ มีหนัง มีกายมนุษย์อยู่ ความคิดที่ผ่านไปแล้วก็ผ่านไป แต่เดี๋ยวนี้คิดใหม่ พุฒใหม่ ทำใหม่ สักวันหนึ่งจะเป็นวันแห่งชัยชนะของเรา

๒ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๔